

вѣ издаде ни, който писѣвали така: Азъ самъ
 Сосѣнхъ, който нѣкога бѣхъ царь на-сичкїятъ свѣтъ:
 Возвеличїхъ се много, и поїскахъ да намѣримъ край-
 ятъ на-землѣта, дойдѣхъ на товѣ полѣ съ войската
 си, и Боговете прати́ха дївыте человекы, който ме
 оубїха съз сичката ми войска. Ако нѣкой дѣйде
 до тѣка, веке напредъ да не стїде, зацѣ никое
 добрѣ нещѣ вїди. Полѣто было пѣлно съ главы и
 съ кокалы человекски. Александръ прочелъ писма-
 та, и извѣдилъ си вѣрхната дрѣха и ги покрѣилъ,
 тѣрналъ корѣната си стѣбѣре, за да не вїди дрѣгъ
 писмата, и се оуплаше войската. Велможыте го
 пытали какво писѣватъ словата на кѣлата, а тѣи
 ѣмъ дѣмалъ, зацѣ ѣма стѣпреда ни прекраснѣ мѣ-
 сто съ много дрѣги нещѣ, и съ тѣмъ рѣчи ги напра-
 вилъ да стїдатъ напредъ.

АЛЕКСАНДРЪ СЕ БѢ СЪ ДИВЫТЕ.

Отъ тамо вѣрвелъ двѣдни, и стїшалъ на
 ѣднѣ горѣ высѣка, и тамо видѣлъ грѣзны человекы,
 высѣкы двѣ лѣкти, и тѣлѣто ѣмъ было вѣлнато,
 който глѣдали камъ войската страшно и не бѣга-
 ли. Казали на-Александра, и стїшалъ самъ да ги
 вїди. Тѣи скачали стѣ мѣсто на мѣсто, и безъ
 страхъ глѣдали войската. Александръ като ги ви-
 дѣлъ оуплашилсе, и дѣмалъ въ себеси: Тѣмъ са дї-
 выте человекы който се оубїли царѣ Сосѣнхѣ съ вой-
 ската мѣ. Повелїлъ на войската си да се кодро-